Bánatpénz

KGD2016. 4.

Az adózó részéről a bánatpénz egy része - a szerződéstől való elállás nélküli - előzetes megfizetésének adójogi minősítése a tényállás teljes körű tisztázása után végezhető el. [1959. évi IV. tv. 320. §; 2007. évi CXXVII. tv. 120. §, 127. §][1]

Az irányadó *tényállás* szerint a saját tulajdonú ingatlan adásvétele fő tevékenységi körű felperes a 2010. év IV. negyedéves bevallásában levonható adóként szerepeltette az A. Kft. (a továbbiakban: eladó) által kiállított 150 000 euró + általános forgalmi adó (a továbbiakban: áfa) összeget (41 625 000 Ft + 10 406 250 Ft áfa) tartalmazó, „a 2008. január 18-án megkötött opciós adásvételi szerződés 2010. november 12-i, 1. számú módosításának 3.2. *a)* pontjában meghatározott bánatpénz összege" megnevezésű számla adótartalmát.

Megelőzőleg, 2007. december 27-én a számlakibocsátó eladó opciós szerződést kötött az E. P. B. Kft.-vel (a továbbiakban: vevő) mint vevővel a következő feltételekkel: A szerződés szerint az eladó vételi jogot biztosít a vevő részére az 19254/8 helyrajzi szám alatt nyilvántartott ingatlan egésze tekintetében. Az eladó a vevő részére a vételi jogot a szerződés aláírását követő 18 hónapos időtartamra biztosította. A felek az ingatlan teljes vételárát 3 000 000 euró + áfa összegben határozták meg, a vevő az eladó részére a nettó vételár 15%-a + áfa összeget köteles opciós díjként fizetni. A vevő - amennyiben előzőleg gyakorolta vételi jogát - a szerződés aláírásától számított 24 hónapig jogosult a szerződéstől egyoldalú nyilatkozattal elállni. A vevő jogosult továbbá az elállási jog határidejét további 12 hónappal meghosszabbítani egyoldalú nyilatkozattal. Amennyiben a vevő a vételi jogának gyakorlását követően a szerződéstől eláll, az eladót bánatpénz illeti meg.

Az eladó és a vevő 2010. november 12-én megkötötték az opciós szerződés 1. számú módosítását, amelyben a vevő a felperest jelölte meg az opciós szerződésben biztosított vételi jog gyakorlására jogosultként. A szerződést az alábbiak szerint módosították a felek: A kikötött opciós díj összegét 450 000 euróban határozták meg, mely a szerződés szerint a teljes vételárba beszámít, amennyiben az adásvétel létrejön. A felek az opciós szerződésben kikötött szabad elállási jogot úgy módosították, hogy a vevő, illetve képviseletében a felperes a módosított szabályozási terv hatálybalépését követő 30 napon belül, de legkésőbb 2011. december 31-ig jogosult a szerződéstől egyoldalú nyilatkozattal, bánatpénz fizetése ellenében elállni. A felek a szabad elállás jogának ellentételezéseként bánatpénzt kötöttek ki 900 000 euró értékben. Ugyanakkor a vevő (felperes) által az eladó részére 450 000 euró összegben már megfizetett opciós díj a bánatpénzbe beszámításra kerül, így a vevő (felperes) már csak 450 000 euró (hátralékos bánatpénz) összeget tartozik megfizetni az eladó részére, 150 000 euró + áfát egy összegben, 300 000 euró + áfa összeget pedig 12 részletben. Amennyiben a vevő (felperes) nem gyakorolta a szabad elállás jogát, és az adásvételi szerződés teljesül, az opciós díj és a vevő által már megfizetett bánatpénz a teljes vételárba beszámításra kerül.

A felperes gyakorolta vételi jogát, a megkötött adásvételi szerződést benyújtotta a földhivatalba, az ingatlan-nyilvántartásban az ingatlan tulajdonosaként szerepelt. A szerződés megkötésekor a felperes nem fizetett vételárat, de a megállapodás szerint az elállás jogával továbbra is élhetett. A felperes 2010. december 16-án a 150 000 euró + 10 406 250 Ft áfa összeget mint a bánatpénz egy részét megfizette az eladónak, az áfa összegét adóbevallásában levonásba helyezte.

---

[1] Megjelent: Közigazgatási-Gazdasági Döntvénytár 2016/1/4.

A *Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet-budapesti Adóigazgatósága* a felperesnél 2010. október, november, december hónapokra áfa adónemben végzett bevallások utólagos vizsgálatára irányuló, pénzösszeg kiutalása előtti ellenőrzés eredményeként a 2011. május 16. napján kelt határozatával a felperes terhére 10 406 000 Ft adókülönbözetet állapított meg, melyet jogosulatlan visszaigénylésnek minősített, az összeg kiutalását elutasította, és a felperest 104 000 Ft adóbírság megfizetésére kötelezte.

A fellebbezés folytán eljárt *alperes* a 2011. október 24. napján kelt határozatával az első fokú határozatot megváltoztatta, az adóbírság összegét 1 041 000 Ft-ban határozta meg, a határozat egyéb rendelkezéseit pedig hatályában fenntartotta. Döntését a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 320. §-a, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 2. § *a)* pontja, 13. § (1)-(2) bekezdései, 55. § (1) bekezdése, 119. § (1) bekezdése, 120. § *a)* pontja, 127. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján hozta meg. Indokolása szerint az első fokú adóhatóság által feltárt tényállás alapján helytállóan megállapított tények a következők voltak:

- a felek opciós szerződést kötöttek,
- a vevő gyakorolta vételi jogát,
- a felek a vevő részére elállási jog gyakorlását is lehetővé tették bánatpénz fejében,
- a vizsgált időszakban a bánatpénzből 150 000 euró + áfa összeg megfizetésre került,
- a vevő az ingatlan-nyilvántartás szerint már tulajdonosa az opciós szerződés szerinti ingatlannak,
- a vételár teljes összege nem került kifizetésre,
- ha az adásvétel teljesedésbe megy, és elállás nem történik, a bánatpénz a teljes vételárba beszámításra kerül,
- az elállási jog gyakorlására nyitva álló idő még nem telt el.

Az alperes megállapította, hogy e tényekben az adóhatóság és az adózó között nem volt vita, eltérés a bánatpénz áfájának jogi megítélésében volt.

Az Áfa tv. 13. § (1) és (2) bekezdése szerinti szolgáltatásnyújtás bánatpénz esetében abban áll, hogy a bánatpénz jogosultja tűri az elállási jog gyakorlását, annak ellenértéke a bánatpénz, a gazdasági esemény pedig a felek között akkor valósul meg, amikor az adózó elál a szerződéstől, ellenkező esetben a másik fél nem tudja nyújtani a szolgáltatást, mert nincs mit tűrnie. Az, hogy a bánatpénz a szabad elállás jogának elismerése fejében kikötött ellenérték, nem jelenti azt, hogy egy jog szerződésben való elismerése lenne az a szolgáltatás, amellyel szemben a bánatpénz összege áll. A szolgáltatásnyújtásban álló kötelezettségének a bánatpénz jogosultja akkor tesz eleget, ha tűri a bánatpénzt megfizető elállását, ellenkező esetben a gazdasági esemény nem valósul meg, az adólevonási jog nem érvényesíthető. A bánatpénz adójogi megítélése tehát függ az elállási jog gyakorlásától.

A szolgáltatás nyújtása, az adóköteles tényállás nem az elállási jog biztosításával és a bánatpénz előzetes megfizetésével valósul meg, ahogyan azt az adózó állítja, mert nem a jogelismerés a szolgáltatás.

Nincs jogszabályi akadálya a bánatpénz elállás előtti megfizetésének, azonban ez nem elegendő feltétel az adólevonási jog gyakorlásához, mert meg kell valósulnia az adóköteles tényállásnak is.

A jelen ügyletben azonban nem lehetett eldönteni, hogy felperes bánatpénz jogcímén a szolgáltatás ellenértékének minősülő vagy az adásvételi szerződés ellenértékébe beszámító összeget fizetett-e, mivel annak jogi sorsa még nem vált véglegessé.

Az adólevonási jog gyakorlásának feltétele a gazdasági esemény tényleges megvalósulása. Ha a jogszerű elállás megtörténik, akkor levonásba helyezheti adózó a bánatpénz áfatartalmát, ha viszont a vételárba tudják be a már megfizetett összeget, akkor az adásvétel megtörténtekor kell azt levonásba helyezni. Tehát az ügylet kapcsán az adózó adólevonási joga a vizsgált időszakban még nem nyílt meg, mivel a számla szerinti szolgáltatásnyújtás még nem valósult

meg. Ebből következően az első fokú hatóság helytállóan csökkentette a felszámított adó összegével a visszaigényelhető adó összegét.

Az alperes meg is emelte az adóbírságot arra figyelemmel, hogy adózó téves jogszabály-értelmezése nem minősülhetett a javára szolgáló körülménynek.

A *felperes keresetében* a határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint a hatóság a vonatkozó jogszabályok téves értelmezésével jogsértő határozatot hozott. Előadta, hogy a projekt bizonytalansága miatt a teljes vételár kifizetésének halasztását és az elállási jog gyakorlására nyitva álló határidő meghosszabbítását kellett kérni az eladótól, aki ahhoz csak a bánatpénznek az elállási jog gyakorlását megelőzően történő kifizetése ellenében volt hajlandó hozzájárulni. A felperes az eladó álláspontját csak annyiban tudta „puhítani", hogy a bánatpénz fizetésére részletfizetési kedvezményt kapott.

A felperes szerint az elállás jogának bánatpénz fizetése ellenében történő biztosításával az eladó teljesítette a szerződés szerinti szolgáltatásra irányuló kötelezettségét, ezért az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az eladó részéről nem történt teljesítés. Mindezekből következően az áfa visszaigényléséhez szükséges, az Áfa tv. 13. § (1) bekezdés *b)* pontjában, illetve 58. § (1) bekezdésében foglalt tartalmi feltételek megvalósultak a bánatpénz előzetes megfizetésével, vagyis az Áfa tv. szerinti teljesítés megtörtént, ezért jogszerűen igényelte vissza a vitatott ügylet kapcsán a rá áthárított áfa összegét.

Az *elsőfokú bíróság* jogerős ítéletével az alperes határozatát az első fokú határozatra is kiterjedően akként változtatta meg, hogy a 2010. október - december időszakra a felperes terhére megállapított 10 406 000 Ft adókülönbözetet és 1 041 000 Ft adóbírságot törölte. Indokolása szerint az adóhatóságnak nem volt joga arra, hogy az adóalany adólevonási jogát elhalassza, az alperes olyan döntést hozott, amelyre sem az Áfa tv., sem az adóalany adózásának ellenőrzésére irányadó jog nem hatalmazta fel. A keresettel vitatott döntése tehát olyan intézkedést tartalmazott, amelynek hiányzott a jogalapja, ezért az szükségképpen megalapozatlan volt.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek közötti jogügylet szolgáltatásnyújtásnak minősült, mivel az eladó annak tűrését vállalta, hogy a felperes szabadon elállhat a szerződéstől. Azt, hogy a felek által kötött jogügylet teljesedésbe ment-e, az Áfa tv., illetve az 1959-es Ptk. alapján kellett megítélni. Mivel a szóban forgó jogügyletre az Áfa tv. nem tartalmaz speciális előírást, ezért az 1959-es Ptk. alapján kellett dönteni a jogkérdésben. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a szerződés szövegéből kitűnt, hogy a felek úgy állapodtak meg, hogy az eladó tűrési kötelezettsége, illetve felperes részéről a jog szerzése a szerződés megkötésével teljesült, azaz az eladó a szerződés megkötésétől biztosította (tűrte) a felperesnek az elállási jog gyakorolását, illetve e jogot a felperes a szerződés alapján, az abban meghatározott időtartamon belül bármikor gyakorolhatta. A felek közötti kötelmi jogi ügylet tehát teljesedésbe ment a szerződés megkötésével. A felperes törvényesen járt el akkor, amikor befogadta a számlát, és a feltüntetett adót levonásba helyezte. A perbeli ügylet önálló szolgáltatásnyújtásnak minősült, ezért fogalmilag kizárt volt az előleg vagy a részletfizetés.

Az *alperes felülvizsgálati kérelmében* az ítélet hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az ítélet sértette az Áfa tv. 2. § *a)* pontját, 13. § (1) bekezdés *b)* pontját, 55. § (1) bekezdését, 119. § (1) bekezdését, 120. § *a)* pontját, 127. § (1) bekezdés *a)* pontját, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206. § (1) bekezdését, 339. § (2) bekezdés *g)* pontját, valamint az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 1. § (7) bekezdését. Az alperes lényegében megismételte és fenntartotta a határozatában foglaltakat. Álláspontja szerint iratellenes és jogszabálysértő volt az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy jogalap nélkül elhalasztotta az adózó adólevonási jogát. Ugyanis az adóhatóság a levonásba helyezés jogellenességéről döntött, és azt követően tájékoztatást nyújtott az adózó részére, melyet az elsőfokú bíróság félreértelmezett.

Fenntartotta a határozatában foglaltakat, miszerint a szolgáltatás nyújtása a bánatpénz esetében abban áll, hogy a bánatpénz jogosultja tűri az elállási jog gyakorlását, ennek ellenértéke pedig a bánatpénz. A gazdasági esemény a felek között akkor valósul meg, ha az adózó eláll a szerződéstől, ellenkező esetben a másik fél nem tudja nyújtani a szolgáltatást, mert nincs mit tűrnie.

A *felperes felülvizsgálati ellenkérelmében* az ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.

A *Kúria* elsőként leszögezte, hogy a peres felek között nem volt vitatott a vevő, illetve a felperes által megkötött szerződésnek és módosításának tartalma, ahogyan az sem, hogy a bánatpénz polgári jogi szabályozását az 1959-es Ptk. szerződés megszűnésének egyes eseteit tartalmazó XXVI. fejezete tartalmazza. Az 1959-es Ptk. 320. § (1) bekezdése értelmében, aki szerződésnél vagy jogszabálynál fogva elállásra jogosult, e jogát a másik félhez intézett nyilatkozattal gyakorolja. Az elállás a szerződést felbontja. A (2) bekezdés alapján az elállás jogát a felek bánatpénz fizetése ellenében is kiköthetik.

Az elállás a másik félhez címzett, olyan egyoldalú jognyilatkozat, mely a szerződést felbontja. Az elállás ugyanolyan jogi helyzetet teremt, mint a felbontó szerződés, és a szerződés megkötése előtti helyzet visszaállításának van helye. A felek megállapodhatnak úgy is, hogy az elállásért cserébe ellenértéket kötnek ki. Az elállás jogának elismerése fejében kikötött - a másik fél kártalanítását szolgáló - ellenérték a bánatpénz.

A Kúria teljes körűen egyetért a BH2006. 204., a BH2006. 345. számú eseti döntésekben, valamint a Kfv.I.36.096/2001/5. számú ítéletben kifejtett legfelsőbb bírósági álláspontt al, amely szerint az adóztatás alapja mindig valóságos gazdasági esemény, amely valamilyen többoldalú kötelmi jogviszony keretében valósul meg. A kötelmek jellemzően szerződés útján jönnek létre. A szerződés legfontosabb joghatása, hogy kötelezettséget keletkeztet a szerződés tárgyának teljesítésére, és jogosultságot annak követelésére [1959-es Ptk. 198. § (1) bekezdés]. A szerződés tárgya a szerződésben kikötött szolgáltatás, az a magatartás, amit a kötelezettnek a szerződés teljesítése érdekében tanúsítania, adnia, létrehoznia, tennie, tűrnie, illetve amitől tartózkodnia kell.

A - perbeli ügylet idején hatályos - Áfa tv. tárgyi hatálya alá tartozott az adóalany által belföldön teljesített szolgáltatásnyújtás [Áfa tv. 2. § *a)* pont], és a felperes az Áfa tv. 5. § (1) bekezdése szerinti adóalany volt. A szolgáltatásnyújtás fogalmát az Áfa tv. negatív módon, taxációt nem adva határozta meg. E szerint szolgáltatás nyújtása bármely olyan ügylet, amely e törvény értelmében nem termék értékesítése [Áfa tv. 13. § (1) bek.]. Az Áfa tv. 13. § (2) bekezdés *b)* pontja értelmében az (1) bekezdésben említett ügylet magában foglalja a kötelezettségvállalást valamely tevékenység egészben vagy részben történő abbahagyására, vagy annak végzésétől való tartózkodásra, illetve valamely helyzet tűrésére. E rendelkezésekből következően az is szolgáltatás, amikor valaki ellenszolgáltatás fejében arra vállal kötelezettséget, hogy valamilyen helyzetet eltűr, valamilyen cselekvéstől, magatartástól tartózkodik. Ilyen esetekben az adóalany az ellenértéket nem valamely tevékenység végzéséért, hanem éppen az attól való tartózkodásért kapja.

A felperes ellenértéket nyújtott, de a felek által módosított szerződés alapján nem volt megállapítható, hogy minek az ellenértékét. A bánatpénz - a Kúria által osztott, az eseti döntésekben közzétett, ismertetett legfelsőbb bírósági álláspont szerint - szolgáltatás ellenértéke, ugyanakkor a módosított szerződés alapján, amennyiben a vevő (felperes) nem állt el az adásvételi szerződéstől, az opciós díj és a vevő által már megfizetett bánatpénz az adásvétel ellenértékébe, a teljes vételárba kerül beszámításra.

Figyelemmel arra, hogy az ellenőrzés megkezdésétől a vizsgálat alá vont adó- és költségvetési támogatás - a vizsgált időszak tekintetében - önellenőrzéssel nem helyesbíthető [Art. 49. § (2) bekezdés], ezáltal csak a bírósági eljárás nyújt lehetőséget a tényálláshoz kapcsolódó jogszerű jogkövetkezmények megállapítására, a perbeli jogkérdés teljes körű és

aggálytalan megoldásához a Kúria álláspontja szerint elengedhetetlen volt a módosított szerződés mikénti teljesülésének, illetve az elállásnak a vizsgálata és értékelése. Az elsőfokú bíróság eltérő álláspontja téves.

Az Áfa tv. VII. fejezete szabályozza az adólevonás jogát, amely szoros kapcsolatban van a gazdasági eseménnyel, a teljesítéssel, az ügylet teljesítését tanúsító számlával, az adóbevallással. Az alperes az első fokú adóhatóság azon megállapítását hagyta helyben, hogy a perbeli „számla szerinti szolgáltatásnyújtás még nem valósult meg, így adózó adólevonási joga a vizsgált időszakban még nem nyílt meg”, azaz a felperes adólevonása - az adóhatóság szerint - idő előtti. Az elsőfokú bíróságnak az adólevonási jog „elhalasztására” vonatkozó álláspontja alapjaiban téves, ugyanis az adóhatóság áfa adónemben végzett bevallások utólagos vizsgálatára irányuló pénzösszeg kiutalása előtti ellenőrzés során azt is jogosult vizsgálni, hogy az adólevonás jogát a vizsgálat alá vont időszakban az adózó jogszerű időpontban gyakorolta-e.

Mindezek folytán a Kúria a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A Kúria rögzítette, hogy az elsőfokú bíróságnak az új eljárás során nyilatkoztatnia kell a felperest arról, hogy elállt-e a szerződéstől, ha igen, akkor mikor (a kúriai tárgyaláson a felperesi jogi képviselő azt adta elő, hogy tudomása szerint felperes az elállás jogát nem gyakorolta, a vételárat megfizette), a szerződéses partnerével mikor és milyen módon számolt el, hogyan állapodtak meg a perbeli ellenértékről, annak a számviteli törvény, illetve az Áfa tv. szerint mi a jogkövetkezménye, fel kell hívni a felperest a kapcsolódó okiratainak benyújtására. Ugyanakkor nyilatkoztatni kell az alperest is, hogy további időszakra folytatott-e az adóhatóság a felperesnél ellenőrzést, az kiterjedt-e a perbeli, módosított szerződéshez kapcsolódó adózói magatartás értékelésére, és milyen eredménnyel. Teljes körű és alapos döntés (az adózó részéről a bánatpénz egy része - a szerződéstől való elállás nélküli - előzetes megfizetésének adójogi minősítéséről) e kérdések tisztázása után hozható. *(Kúria Kfv.V.35.390/2013/8.)*

Bánatpénz

levonási jog

Tájékoztató a Kfv.I.35.174/2015 számú ügyben az elállási jog gyakorlására kikötött bánatpénz előzetes megfizetése esetén levonható-e az áfa tárgyú határozatról

Dátum:
2015. november 17.

A felperes opciós szerződés vevőjeként vételi jogot gyakorolt budapesti ingatlanokra, a tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték. Az opciós szerződés alapján a felperest

vételi jogának gyakorlását követően bánatpénz megfizetése ellenében elállási jog illette meg a megállapodásban foglalt összeg erejéig és időtartamon belül. A szerződésbe foglalt időtartam lejárta után a felperes kérte az elállási jog gyakorlására nyitva álló határidő meghosszabbítását az eladótól, aki e kérésnek azzal tett eleget, hogy a felperes a bánatpénzt előre megfizeti részére, illetve annak összegét felemelik. A bánatpénz módosított összegét a felperes meghatározott részletekben havonta előre megfizette az eladónak. Az eladó a részletekről számlát bocsátott ki.

A felperesnél az adóhatóság áfa adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló kiutalás előtt ellenőrzést végzett és megállapította, hogy a felperes levonható adóként szerepeltette a perbeli szerződés eladója által kibocsátott számlák áfatartalmát. Ez azonban az Áfa tv. 55. § (1) bekezdés szerinti teljesítés hiányában nem volt jogszerű, a számlák kibocsátásának időpontjában ugyanis a felperes elállási jogával nem élt, a levonásba helyezés tehát idő előtti volt, még nem dőlt el a felperes által kifizetett pénzösszeg bánatpénz vagy előlegként történő minősítése.

A felperes a keresetet elutasító jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálati kérelemben arra hivatkozott, hogy az Áfa tv. 13. § (2) bekezdés b) pontja szerinti tűrési helyzet kialakulását bánatpénz kikötése esetén sem lehet csupán a kötelezett elállási jogának gyakorlására leszűkíteni. Álláspontja szerint a perbeli gazdasági esemény vitatott eleme a felek számára önálló célként jelent meg, az elállási jog gyakorlására nyitva álló határidő meghosszabbításából adódó bizonytalan helyzet felvállalásához kapcsolódott, ezért az ügyletnek ezt az elemét adójogi szempontból függetlennek, és emiatt adókötelesnek kell minősíteni. Amennyiben ezt az álláspontot a bíróság nem osztaná, akkor az összeg előlegnek minősül, és az Áfa tv. 59. § (1) bekezdés értelmében adóköteles.

A Kúriának abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes jogszerűen vonta-e le a számlák áfatartalmát, a részletekben megfizetett bánatpénz a jogügylet olyan önálló eleme-e, ahol a szolgáltatás-ellenszolgáltatás önállóan megjelenik és adóköteles. A Kúria a kérdésben úgy foglalt állást, hogy az eladói oldalon nem volt ellenszolgáltatás a bánatpénz részletek megfizetésekor, azaz nem volt önálló eleme az ügyletnek a bánatpénz részletek megfizetése. A felperes nem állt el a szerződéstől, melynek eredményeképpen beszámították a bánatpénz részleteket a vételárba, tehát azok nem egyfajta bizonytalansági helyzet tűrésének ellentételezését szolgálták. Nem volt a másik oldalon szolgáltatás, már figyelemmel a bánatpénz átalány-kártérítés szerepére is. Nem jelent meg a szolgáltatás-ellenszolgáltatás a számlák kiállításának időpontjában mindkét oldalon.

Jogszerűen foglalt állást az elsőfokú bíróság az előleg kérdésében is, hiszen a részletek fizetésekor a vételárba történő beszámítás lehetősége még nem volt ismert.
Erre tekintettel a Kúria az elsőfokú jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Budapest, 2015. november 17.

A Kúria Sajtótitkársága